

ANNA BRIGHT

Selah

——
Nebojácna
princezná

COO
BOO

Selah

nebojácna princezná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Anna Bright
Selah – nebojácna princezná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Selah

Nebojácna
princezná

Séria Selah:

Selah – nechcená nevesta (1. časť)

Selah – nebojácna princezná (2. časť)

Anna Bright

Selah

——
Nebojácna
princezná

Z angličtiny preložila Denisa Ghaniová

COO
BOO

*Venujem mamičke a ockovi, ktorí ma naučili,
ako byť láskavá a ako tvrdo bojovať.*

SÚMRAK

The background of the page is a classic marbled paper pattern. It features a complex, organic design with swirling, vein-like patterns in various shades of grey, taupe, and off-white. The overall effect is reminiscent of natural stone or aged parchment, with darker, more concentrated areas interspersed with lighter, more delicate sections.

*Wie nun Rotkäppchen in den Wald kam,
begegnete ihm der Wolf.*

*Rotkäppchen aber wußte nicht, was das für ein böses Tier war,
und fürchtete sich nicht vor ihm.*

Rotkäppchen

... Červená čiapočka vošla do lesa a stretla vlka.

Netušila, akého zloducha má pred sebou, a vôbec sa vlka nebála.

Červená čiapočka

1

OSUD

Na obzore sa hromadili búrkové mračná. Okolo strážneho koša krúžili tmavé vtáky. Plavili sme sa cez chladnú slanú vodu, ktorá narážala do trupu *Osudu*, a za chrbtami nám mizlo skalnaté pobrežie Norsku.

Všetko to boli zlé znamenia.

Vždy keď sa loď zakolísala na vlne, prevrátil sa mi žalúdok. Paluba sa nachádzala niekoľko metrov podo mnou, delili nás len hmla a rozochvené laná. Na oblohe viseli nízke oblaky, sivé ako cín, ťažké ako olovo. Hrozili, že ma zadusia.

Zo strážneho koša vyzeralo všetko inak. Alebo mi zmenil pohľad na svet ich podvod.

Keď sme opúšťali England – po všetkom, čo sa odohralo na dvore vo Winchesteri –, uľavilo sa mi, že som znova na palube lode. Cítila som sa tu bezpečne, ďaleko na oceáne s jasnou cestou pred sebou. Na *Osude* som našla druhý domov.

No vo všetkom som sa mýlila. Lang bol klamár a *Osud* neposkytoval útočisko strateným dievčatám.

Teraz som však poznala pravdu.

Každý poryv vetra, každé šplechnutie vody po bokoch *Osudu* predznamenalo, že naša cesta pokračuje ďalej – vzdaľujem sa od otca, domova a nevlastnej mamy, ktorá chcela, aby som zmizla. Blížili sme sa k Schwarzwaldu a cáríci. K vzbure, o ktorú sa Lang a ostatní usilovali ešte skôr, ako sme opustili Potomac.

Na východ sme však zamierili na môj povel. Alessandre by sa o takomto úspechu, keď ma vyhnala z Potomacu na honbu za nastávajúcím, ani nespívalo.

Z výšky vyzerala inak aj posádka lode. Nešlo iba o to, že som doteraz nezazrela vrch Basilovej hlavy či jeho široké plecica alebo si nevšimla, ako ladne Jeanne behá po palube. Z výšky strážneho koša som totiž mohla sledovať všetkých naraz.

Celé týždne som na nich nemusela dávať pozor, lebo som im verila.

A to odo mňa nebolo rozumné.

Oprela som sa o hlavný sťažň a pokúsila som sa dovoliť slanému vetru, aby utišil zradu, ktorá ma páčila v útrobach. Ladový strach, ktorý mi prechádzal po chrbte, vždy keď som si spomenula, ako ďaleko som od domova. A ako ďaleko mám ešte zájsť. Ako sa s každým okamihom vzdalujem od Asgardu a Tordena.

Lang stál pred Homérovou kajutou, ruky vo vreckách, brada zdvihnutá, a počúval Andersena. Starší námorník sa s ním o niečom dohadoval, teatrálné mával rukami a snažil sa dokázať, že má pravdu. Sivozlaté vlasy mu povievali vo vánku okolo úzkej tváre. Lang nevytiahol ruky z vreciek, iba nadvihol obočie a Andersen pokračoval v rozprávaní.

Kapitán však tmavými očami zaletel ku mne, akoby si nemohol pomôcť.

Hovor so mnou, prosíkali ma. Dovoľ mi vysvetliť ti to.

Lang bol môj kapitán. Môj priateľ. Chlapec s citlivou tvárou, krivým úsmevom a so štíhlymi rukami ufúľanými od atramentu, ktorému som tak ľahko uverila. No jeho vysvetlenie ma nezaujímalo.

Keď sme včera v noci odišli z Norge, nezastavili sa mu ústa – hájil seba a svoje rozhodnutie prepašovať k ľuďom, ktorí sa búrili proti Imperiji Jötne, zbrane od *zōngtōnga*, a čakal, že po jeho monológovi len chápavo prikývne.

Neprestával rozprávať a ja som mlčala.

Odmietala som zbaviť ho strachu. Nebola som šťastná ani pokojná, tak prečo by mal byť on?

Pod nohami sa mi naklonili dosky strážneho koša. Vystrela som sa, stuhla som, no vzápätí som sa znova ochabnuto zviezla do sedu. „Cobie, vystrašili ste ma.“

„Nuž, vy vyvolávate obavy v mnohých ľuďoch. Naozaj by ste nemali byť tu hore.“ Cobie si ma úkosom premerala a odhrnula si z očí prameň lesklých tmavých vlasov. „Niežeby mi na tom záležalo.“

„Ani mne na tom nezáleží,“ hľadela som priamo pred seba. „Čo tu vôbec robíte?“ Cobie Grimmová bola naša lodná mechanička, patrilo jej bludisko nad palubou. To ja som sa doň votrela, no teraz mi to bolo jedno.

Cobie na mňa zažmurila. „Ste si vedomá, že strážny kôš má okrem toho, že uspokojuje vašu potrebu nájsť si miesto na utápanie sa v žiali, svoj účel, však?“

„Neutápam sa v žiali,“ zašomrala som.

„No ani nesledujete obzor, či sa na ňom nevyskytli prekážky,“ poznamenala Cobie sarkasticky a nadvihla obočie. „Ste v poriadku?“

Sklopila som zrak na svoje dlane v lone, na prsteň, ktorý mi Torden dal. Ťažil ma na prste, ale stále to nebolo nič v porovnaní s tiažou môjho srdca v hrudi.

Torden mi veľmi chýbal. Cítila som každý kilometer, ktorý nás oddeľoval, napnutý a bolestivý.

Naozaj som sa utápala v žiali.

V žilách mi zahorela zlosť, keď som si spomenula, že Lang, Homér a Yu sa ku mne správali, akoby som bola z porcelánu. Akoby som sa mohla ľahko rozbiť, a tak ma radšej odložili na poličku, kde mi nehrozilo nebezpečenstvo. Pri ich skutočných zámeroch som slúžila iba na okrasu.

Torden sa tak ku mne nikdy nesprával. Vždy keď na mňa uprel zrak, cítila som sa silná a slobodná. Pohľad mal pokojný ako prúd vo fjorde Bilröst.

Lang nezobral na vedomie môj hnev, skôr sa ho pokúsil utíšiť – vysvetľovaním, výhovorkami a opakovaným protestovaním sa ma snažil presvedčiť, že sa naňho v skutočnosti nehnevám.

„Musíte pochopiť...“ začal znova, keď som ustúpila od kormidla.

„Kto o tom vedel?“ skočila som mu do reči a otočila som sa k nemu.

Lang sťažka prehltol, ale chýbalo mu toľko slušnosti, aby sa zatváril previnilo. Opatrne si ma premeral, dlhé mihalnice mu zatienili tmavé oči. „Niektorí áno, iní nie.“

„To nie je priamočiara odpoveď,“ vyprskla som. Rýchlo som prechádzala pohľadom po posádke, skákala som z jednej tváre na druhú, neistá, na ktorej sa mám pristaviť. Neistá, komu z nich môžem veriť.

Nervózne na mňa zízali a už vôbec nepripomínali rodinu, s ktorou som večerala v lodnej kuchyni a ktorá mi rozprávala príbehy pri svetle lampáša. Homéra som brala ako svojho ochrancu. Višnu, Basile a Will sa ku mne vždy správali milo. Skopa som bránila pred *kongem* Alfödrom z Norge, keď sa zaľúbil do jeho zverenkyne Anje.

Myslela som, že je môj priateľ. Domnievala som sa to o všetkých.

A napriek tomu som znova stála na palube a cítila sa tak isto ako v deň, keď som odchádzala z Potomacu a sčerená voda ma vyvádza z rovnováhy: bez priateľov, sama a ako úplná hlupaňa.

Ibaže tentoraz to bolo ešte horšie. Lebo miesto po boku Tordena a na palube *Osudu* boli domovy, ktoré som si vybrala sama.

A oba skončili v troskách.

„Povedzte niečo,“ žiadal ma Lang hlasom tlmeným a jemným ako mesačný svit. Priblížil sa ku mne, akoby mal právo chytiť ma za plece, kamarátsky sa ma dotýkať.

Odtiahla som sa.

„Neschádza mi na um nič, čo by som vám mohla povedať a neskôr by som to neolutovala,“ odvetila som priškrtené. Takmer som nespoznávala vlastný hlas.

Kútikom oka som si všimla povrazový rebrík, ktorý sa voľne hojdal pri hlavnom sťažni a viedol do strážneho koša. Prepochodovala som po palube, chytila mokré laná a prehltla som strach.

„Selah!“ Lang ku mne pribehol a zovrel povraz tesne nad mojou roztrasenou rukou. „Selah, prestaňte. Čo to stvárate?“

„Potrebujem si vyčistiť hlavu.“ Zrazu som zomierala túžbou dostať sa od neho preč, chcela som si nájsť nad týmto hlukom tiché miesto, aj keď mi dlane vlhli od potu pri predstave, kam preto musím vyliezť. Strážny kôš sa nachádzal v závratnej výške nad palubou.

„Selah, nebudte hlúpa.“ Langove líca boli bledé ako oblaky nad našimi hlavami, krivé pery mu zatieňoval dohora vystrčený nos a oči mal temné, tmavé, čierne.

„Hlúpa?“ zháčila som sa a vzbĺkol vo mne hnev. „Taká podľa vás som? Hlúpe dievča, ktoré je príliš zamestnané hľadaním lásky po kráľovských dvoroch, než aby si všimlo vaše klamstvá a lži...“

„Nie!“ vybuchol Lang. „Nie, iba si nemyslím, že je pre vás bezpečné liezť tam.“

„Nie je to pre mňa bezpečné?“ Moje slová boli horké ako žľč. „Nie je to pre mňa rovnako nebezpečné, ako plaviť sa cez celý Atlantik nad sudmi s pušným prachom? Ako skutočnosť, že netuším, pre koho naozaj pracujú členovia mojej posádky?“ Pristúpila som k nemu o krok bližšie, takže nás delili iba centimetre. „Nebezpečné, ako keď som si musela slepo poradiť na dvore v Anglande, kým ste zháňali rebelov, alebo keď som vchádzala bránami do Asgardu, a pritom som netušila, že medzi členmi mojej posádky sa skrývajú pašeráci?“ Skúmavo som si ho premerala, zúfalo som túžila nájsť mu na tvári aspoň náznak výčitiek svedomia, ale nijaké som nevidela. „Ak sa o mňa nedokázate postarať lepšie, myslím, že urobím správne, keď sa radšej spoľahnem sama na seba.“

S tými slovami som sa od neho odvrátila, zovrela som rebrík v rukách a pustila sa do lezenia.

„Selah!“ zavolala za mnou Cobie z paluby. „Čo to robíte?“

Nedokázala som jej odpovedať, lebo som mala dosť práce s lezením a dýchaním, a tak som pokračovala v lezení a dýchaní. Sústredila som sa na drsný povrch lana pod prstami, a nie na to, ako sa rebrík krúti a hojdá vo vetre, ktorý mi prenikal priamo pod oblečenie, ostrý ako môj hnev.

Sluch mi napovedal, že na palube podo mnou každý stuhol, no nezastavila som sa, aby som tam pozrela.

Štvorcová podesta s nevelkým okrajom na vrchole hlavného sťažňa mohla mať nanajvýš dva krát dva metre. Zdvihla som sa na ňu, zmizla som z dohľadu posádky a cítila som, ako sa podo mnou strážny kôš kolíše. Pripomenulo mi to hmlu víriacu nad fjordom.

No vzlenené more a hmla neboli nič v porovnaní so zlostou, ktorá mi prevracala žalúdok. Ani so slzami hnevu, čo mi stekali cez koreň nosa a zlievali sa do jazierka pod lícom, keď som sa schúlila na bok.

Ležala som tak aj teraz, skrútená smerom ku Cobie, a prezerala som si prsteň na svojom prste. Do zlatoružového krúžka farby Tordenových mihalnic boli zasadené kamene modré ako Bilröst a jasné oči asgardských chlapcov.

Opustila som ho. Tordena. Aj keď bol tým jediným, čím som si bola za posledné mesiace naozaj istá.

Ako veľmi som ho ľúbila. Ako som túžila preplieť si s ním prsty, cítiť ho po svojom boku, dýchať s ním zajedno.

No Asgard sme nechali za kormou, nemali sme ho pred provou. A Torden potreboval splniť sľuby, ktorými sa zaviazal. Asgardu. Otcovi, ktorého zaujímalo iba to, aby ochránili vlasť proti Imperiji Jötne. A nevlastnej mame, ktorá prišla o dve deti – jedno zomrelo a druhé vyhneli.

Aj ja som chcela splniť svoje sľuby – zaviazala som sa posádke, že im pomôžem pri hľadaní vzbúrencov, a aj Potomacu a môjmu otcovi, ktorého smútok a choroba mi ustavične ťažili myseľ. Značila som si uplynulé dni na zadnej strane knižky od krstnej mamy, ktorú mi venovala pred

odchodom. Pochodujúca armáda značiek ma nikdy nesklamala – vždy mi pri pohľade na ňu stiahlo hrud' obavami.

Čas sa rozťahoval donekonečna za aj predom mnou. Tolko dní, tolko kilometrov a osud môjho otca je stále neznámy.

Pomyslela som na výrazné kosti napínajúce ockovu kožu, na to, ako sa mu chveli končatiny. Na ťarchu, ktorá zrejme už dlho zaťažovala jeho srdce.

Verím, že by chcel, aby som pomohla druhým brániť sa. Dúfam, že sa stihnem vrátiť domov včas, aby mi to povedal.

Stále mám pocit, že počujem nejaký hluk, posťažoval sa mi na slávnosti Sviatku stromov.

Zdalo sa, že iba strážny kôš je vysoko nad hlukom.

„Nie,“ odpovedala som na Cobiinu otázku a pokrútila som hlavou. „Nie, nie som v poriadku.“

Dievčina si navlhčila pery. „Nezabije vás to,“ podotkla. Prekrížila si ruky a oprela sa o sťažň. Čierna košeľa sa jej trepotala vo vetre.

V mysli som vedela, že má pravdu. Strach, bolesť a prázdnota ma nezabijú.

No hĺbka, šírka a výška mojej straty mi pripadali rovnako nespútané a bezhraničné ako oceán, ktorý som preplávala, aby som sa sem dostala. A moje srdce jej odmietalo uveriť.

2

Keď som zliezala zo strážneho koša, z oblohy začali padať veľké dažďové kvapky. Schádzala som nemotorne, lebo dlane zvierajúce povrazy sa mi ešte stále trochu potili.

Nemohla som tam hore zostať navždy, ale zatiaľ som nebola pripravená na rozhovor s posádkou. Zamierila som preto do kuchyne a našla som v nej Willa, ktorý namáčal suchú fazuľu a miesil cesto na chlieb.

„Môžete ma na chvíľu zastúpiť?“ opýtal sa bez predslovu, len čo sa za mnou zavreli dvere. „Potrebujem si odskočiť do skladu pod kuchyňou.“ Zasmial sa. „Nie však doslova odskočiť. Chápete?“

Vie o tom aj Will? uvažovala som v duchu.

Môj mozog zavrhol túto predstavu. Will bol príliš uvoľnený, príliš laskavý. Tak veľmi sa sústredil na tvrdú prácu a obživu posádky, že určite nemal čas na intrigy.

No Yu bol lekár, staral sa o mňa, keď mi nebolo dobre. Andersen mi skladal papierové loďky a draky, len aby som sa usmiala. Nerobilo im problém klamať. Patril k nim aj Will?

Zasmiala som sa, ale môj smiech znel napäto a neprirodzene. „Vtipné. Bežte.“

Will ma zanechal samu v kuchyni. Na strope s nízkymi trámami vŕzgali lampáše a v medenom dreze sa pomaly posúval riad. Vo vzduchu sa vznášala vôňa droždia a tuku. Zatvorila som oči a skúsila som sa nimi nechať upokojiť, no nedokázala som z mysle vytlačiť predstavu zbrani

a pušného prachu uložených priamo vedľa múky, soli a všetkých ostatných potravín, ktoré potrebujeme na prežitie.

Uviazala som si zásteru okolo pása, oprášila si ruky a pustila som sa do miesenia cesta. Po streche kuchyne bubnoval dážď, dlaňami som sa zapierala do cesta a pokúšala som sa pritom uvoľniť si od úzkosti stuhnutý krk a plecia. Dovolila som svalom, nech odvádzajú svoju prácu, a nechala som myseľ, nech sa zatúla na druhú stranu mora a času. Preniesla sa od krstnej mamy k Bearovi, Tordenovi a nakoniec ockovi. Potom zaletela za Fritzom, nápadníkom, ktorý na mňa čakal v hrade Katz, a *waldleute* – rebelmi, ktorým sme prichádzali na pomoc.

Dvere do kuchyne sa opäť otvorili, kroky sa zladili s rytmom, v akom som miesila cesto. Keď som však zdvihla pohľad, nestál nado mnou Will.

„Môžem v blízkej dobe očakávať koniec vašich akrobatických predstavení?“ opýtal sa Lang.

Napála som sa.

Vždy len rozprával, vedel to so slovami. Mala som tušiť, že mi nedopraje priestor na premýšľanie.

Pokrútila som hlavou a pokračovala som v práci. „Nehrám s vami nijaké hry, Lang.“

„Stále sa na mňa hneváte,“ podotkol potichu. „A mne sa to nepáči.“

Oprel sa o pult, ruky hlboko vo vreckách. Líca a dohora vystrčený nos mu zalialo zlatisté svetlo z lampášov. Vlasy a plecia mal mokré od dažďa.

Zohla som sa späť nad chlieb, tísila som do cesta zvyšky múky a soli a vraštila som tvár od bolesti, keď sa mi ostré kryštály zarývali do citlivej kože na zápästí.

Lang mi podal mokrú handru. Nepozrela som naňho, keď som si ju brala.

„Musíte sa zmieriť s následkami svojich rozhodnutí, Lang,“ poznamenala som a utrela som si štipajúcu ranu. „Hnevám sa na vás, neverím vám a to všetko len pre vaše rozhodnutia.“

Netrpezlivo si odfrkol. „No tak, Selah.“

„Nie, to vy by ste sa mali spamätať,“ odsekla som. Myslela som na ocka, na jeho nekonečnú trpezlivosť a láskavé načúvanie. Na Tordena v tú noc, keď mi oznámil, že sa so mnou nemôže vrátiť do Potomacu. Na to, ako vyrukoval von s pravdou a potom počkal, kým sa rozhodnem, čo s ňou urobím. „Vy sa domnievate, že všetko vyriešia len slová, slová a ďalšie slová. Nedokážete počkať ani deň, kým prídem na to, ako sa cez toto preniesť. Ste posadnutý svojou agendou.“

„Každý má svoju agendu,“ bránil sa Lang. „Dokonca aj vy.“

„Ja?“ zháčila som sa a odhodila som handru.

„Áno, vy! Čo sa týka vašich nápadníkov, vedia len to, že prichádzate, aby vám mohli dvoriť s vyhliadkou manželstva. Ani jeden z tých hlúpych úbožiacov netuší, že v skutočnosti nemá šancu. Len si krátite čas, kým sa budete môcť otočiť a utiecť domov.“

„Snažím sa ochrániť svojho otca a krajinu. Dobre viete, čo je v stávke.“

Lang zdvihol ruky. „A ja sa pokúšam ochrániť milióny nevinných ľudí. Máte dobrý dôvod na klamstvá, no rovnako som ho mal aj ja. Čo ak sme vlastne rovnakí?“

Pristúpila som k nemu a zabodla som mu prst do hrude. „Môj plán nevystavil nikoho nebezpečenstvu.“

„Selah, nikdy ste neboli ohrozená.“ Lang sklonil hlavu a na nás oboch dopadol jeho tieň. Vo vlasoch sa mu chveli dažďové kvapky. „Mal som všetko pod kontrolou, kým ste... Nuž, predtým.“ Naše tváre delili iba centimetre. Tváril sa úprimne, čo ma rozzúrilo.

Z pľúc mi unikol vzduch. Po krku a lícach sa mi rozlial rumenec.

„Nesprávajte sa ku mne ako k dieťaťu,“ varovala som ho cez zaťaté zuby. „Nie som hlupaňa a vy vševied. Kým som sa tu potkýnala ako slepá, mohlo sa stať čokoľvek.“

„Ochránil by som vás.“ S námahou prehltol, až mu poskočil ohryzok. „Naozaj.“

Odvrátila som sa ku chlebu. Hnev mi nedovoľoval ďalej naňho hľadieť. Zúrila som, že mi klamal. A že som taká slabá.

Lang ku mne podišiel, do ticha v kuchyni sa rozľahli dva kroky. Zmeravela som, ruky som mala po zápästia zastrčené v ceste. Keď ma chytil za plecía, po pokožke sa mi rozlialo teplo, nespútané a váhavé.

„Je mi jedno, že sa hneváte.“ Lang natiahol prsty, no vzápätí mu stuhli na mojích lopatkách. Stál tak blízko, až som cítila jeho slová na zátylku. „Zvládnem vašu zúrivosť. Nezniesiem iba to, keď si ma nepripúšťate k telu.“

„Vy ste sa v tomto ohľade previnili skôr než ja, Lang.“ Tuho som zažmúrila oči. „Od začiatku som vám verila. To vy ste si ma nepripustili k telu.“ Obzrela som sa cez plece a vyhľadala som jeho pohľad. „A teraz musíte počkať, kým sa s tým zmierim.“

Len čo ma pustil, kožu mi ovanul chlad.

3

Členovia posádky sa pri večeri veselili, zahrialo ich jedlo a spoločnosť. Hoci to bola iba druhá noc, odkedy sa k nám pridala Anja, už sa jej podarilo očariť všetkých na palube. Jej žiarivá krása priťahovala pozornosť, no za to, že sa každý snažil začleniť ju tak ako kedysi mňa, mohla jej úprimná dobrosrdečnosť. Džejdžej sa od nej nepohol, placho sklápal orieškovohnedé oči, ale rozžiaril sa, vždy keď naňho Anja prehovorila.

Dokonca i môj protokolárny úradník Perrault vyzeral, že si ho získala na svoju stranu. Prichytila som ho, ako na striedačku hľadí na Anju, mňa a fascikel, a tvári sa takmer skormútene. Ten fascikel zjavne priniesol preto, aby sme sa pozhovárali o mojom ďalšom nápadníkovi – Fritzovi z *burg* Katz. Nevedela som si predstaviť tému, o ktorej by sa mi chcelo hovoriť menej.

Želal si Perrault v duchu, aby mal na starosti radšej Anju? Premýšľal nad tým, aká by bola jeho úloha jednoduchšia, keby mal vydať ju a nie mňa?

Kedysi som sedela na Anjinom mieste. Bola som pre posádku ako nová lesklá hračka, vítali ma, tešili sa zo mňa, obdivovali ma. No dnes už som ňou nemohla byť. Nemohla som si dovoliť byť tým dievčaťom.

Skop stál za Anjou, rukami jej inštinktívne a ochranársky zvieral plecيا a smial sa na nejakom Basilovom vtipe. V bezpečí so Skopom, o ktorého sa mohla oprieť, Anja prežívala svoj šťastný koniec. Ten môj mi prekĺzol pomedzi prsty. Snažila som sa nerýpať sa v tom, že za to mohla práve Anja.

No ak Anja dnes večer zaujala moje miesto, zdalo sa mi spravodlivé, aby som si vybrala nové.

Kuchyňa bola rozdelená nízkou stenou na dve časti. Z miesta, kde sa varilo, som dovidela na všetkých usadených za dvomi dlhými stolmi. No nemohla som sa tu len tak skrývať bez toho, aby som pôsobila ako rozmazané dieťa. Vďaka domácim prácam a stene, ktorá nás oddeľovala, ma aspoň až tak nedusilo ich šťastie.

„Môžem vás vystriedať, Selah,“ protestoval Will. Neisto pred seba natiahol ruky, no ja som ho odohnala, nech si sadne k ostatným, a venovala som mu pritom ten najfalošnejší úsmev, aký sa mi doteraz podarilo vyčarovať.

Keď som sa odvrátila späť k práci, všimla som si, že ponad Willovo plece ma sleduje Višnu. Vlny oceánu vytetované na predlaktí tohto príťažlivého námorníka sa vzduli a klesli, keď si prehrabol tmavé vlasy a potom sklopil zrak.

Cítil sa previnilo.

To je dobre, pomyslela som si. Všetci by sa tak mali cítiť.

Cobie vždy jedla o kúsok ďalej od ostatných. Držala hliadku opretá o nízku oddeľovaciu stenu. Dnes večer som ju napodobnila: aj ja som jedla pri práci.

Cítila som, ako ma Lang prebodáva pohľadom, frustrovaný, netrpezlivý, zvedavý. Odmietala som naňho pozrieť.

Keď som konečne doumývala riad, vykĺzla som z kuchyne a obzrela som sa ponad plece na hlúčik posádky. Yasumaro so striebornými vlasmi, Džejdžej s čapicou nízko narazenou na hlave a Basile so širokým úsmevom. Pod svetlom lampáša vytvárali dokonalý kruh a ich radosť im žiarila nad hlavami ako svätožiara.

Pokazila by som im večer, keby som zostala.

Tá časť mojej osoby, ktorú poháňal samolúby pokrytecký hnev, by najradšej zostala a konfrontovala ich s tým, čo majú na svedomí. Zaslúžili si, aby som im prekazila pokojný večer.

No moja druhá polovica – tá nešťastná, previnilá, zradená – sa chcela skryť.

Prvý raz po toľkých týždňoch ma premohol pocit, že k nim nepatrím.

Lang mi spýtavo pozrel do očí. On aj Perrault vstali, Lang pootvoril pery, akoby chcel niečo povedať, Perraultovu peknú tvár skrivil zmätok. Nadvihol fascikel, akoby ma chcel predvolať.

Pokrútila som nad nimi hlavou, zatajil sa mi dych a vyšla som do upršanej noci.

Len čo sa za mnou zabuchli dvere do mojej kajuty, vylovila som z kufra knižku od krstnej mamy Althey a vytiahla z nej rádio, ktoré sa jej podarilo prepašovať so mnou, ukryté za vnútornou stranou obálky. Krstná mama bola maminou najlepšou priateľkou, anjel, ktorý ma odjakživa strážil. Chýbala mi tak veľmi, až ma z toho boleli kosti.

Tak ďaleko na mori som sa s ňou nemohla rozprávať. Mala som malú vysielacčku, nachádzala som sa však príďaleko od veže, ktorá by preniesla signál. No mohla som ho aspoň prijať – stačilo, keby krstná mama hovorila do rádia na svojom konci.

Dúfala som, že to urobí. Cnelo sa mi za jej upokojujúcim hlasom. Neozvala sa mi, odkedy sme sa skontaktovali pred niekoľkými dňami v Nore.

Torden ma v ten deň požiadal o ruku. Zdalo sa mi, akoby odvtedy uplynulo najmenej sto rokov.

Oprela som sa o čelo postele, s námahou som preglgla a zapla rádio.

Ticho naplnilo prázdne praskanie. Zostala som sama.

Po líci sa mi skotúľala prvá slza nasledovaná ďalšou. Sedela som na posteli a vyčerpané končatiny som mala rozhodené na prikrývke ako pokazená bábika.

V poslednom čase veľa plačem. Neľútostne som si utrela oči aj nos, prehltna som hrču, ktorá mi stiahla hrdlo, a vrátila som rádio na miesto v obálke. Pripísala som ďalšiu značku k radom pochodujúcich čiarok, ktoré predstavovali počet dní, odkedy som opustila svoj domov a otca.

Zatvorila som oči a pokúsila som sa predstaviť si, ako sa tie značky v nasledujúcich dňoch znásobia. Zvažovala som, či rozhodnutie pomôcť *waldleute* vo vzbure proti Imperiji stojí za čas, kým sa nevrátim za ockom.

Ocko by však nikdy nechcel, aby som sa otočila chrbtom tým, ktorým môžem pomôcť. Musela som tomu veriť, musela som veriť, že aj moja krstná mama by súhlasila, že nebezpečenstvo, ktorému čelia poddaní v Imperiji, prevažuje nad mojou povinnosťou ponáhľať sa naspäť do Potomacu, aby som sa postavila macoche.

Otvorila som rozprávkovú knižku a oprela si ju o lono. Pokúsila som sa do nej začítať a premýšľať nad vecami, ktoré ma utešia. Spomenúť si na ocka a na to, ako som s ním a mamou trávila hviezdne noci na jeho balkóne.

No môj *šťastný koniec* mi teraz pripadal rovnako vzdialený ako formulka *kde bolo, tam bolo*, ktorou sa začal tento príbeh.

Ako sa mi len cnelo za silou a bezpečím, ktoré som cítila v Tordenovej náruči. Ako mi len chýbal pocit, že všetko je možné, ktorý som vnímala po ockovom boku, kým som sa nedozvedela, že ho musím opustiť.

Akokoľvek som svojmu srdcu nahovárala, že bolo správne odvážiť sa pokračovať v plavbe na východ, nedokázala som premôcť pocit, že som zabúdila. Voľne unášaná prúdom na Frízskom mori, odkiaľ sa dostaneme do Kanála, ktorý nás privedie k *burg* Katz, kde nás čaká viac povinností než nádejný nápadník.

Lang a Yu mali informácie, že *waldleute* – schwarzwaldská vetva rebelov, ktorí sa búrili proti Imperiji – sú aktívni v regióne neďaleko hradu. Práve preto sme sa stále držali plánu mojej nevlastnej mamy. Po príchode ich vyzbrojíme zbraňami, ktoré poskytol Yuovi a Langovi *zōngtōng*, prezident Yuovej rodnej krajiny Zhōngguó, aby ich prepašovali do Imperije.

Aj ja som mala informácie.

Jedného dňa som počúvala krstnú mamu cez rádio, ktoré mi dala, a zrazu som neúmyselne natrafila na inú frekvenciu a úplne inú konverzáciu.

Hansel a Gretel, tak sa nazývali. A niečo plánovali.

„*Burg Katz?*“ opýtal sa Hansel. Hlas mal pokojný a ostrý, jeho prízvuk pripomínal anglický. „Alebo *burg* Rhein...“

Ona sa ho opýtala, či sa zbláznil. Upozornila ho, že ich môže hocikto počuť.

Mala pravdu.

Viac než raz mi napadlo, že by som Langovi a ostatným mala prezradiť, čo som si vypočula. No niečo ma zastavilo a zabránilo mi povedať členom posádky, že majú pravdu a že *waldleute* možno dokonca spolupracujú s niekým v hrade. Teraz však už nezostávalo záhadou, čo ma prinútilo držať jazyk za zubami: bola som príliš nahnevaná, než aby som sa podelila o svoje tajomstvá. Veď aj oni si dali poriadne načas, kým vyšli s pravdou von.

Napriek tomu, že som si nechtiac vypočula Hansela a Gretel, zostával predom mnou ešte vždy obrovský otáznik. *Hic sunt dracones. Hic sunt lupi.*

Tu žijú draky. Tu žijú vlky.

V Schwarzwalde, na sivom území Imperije Jötne, nás nečakali iba príšery. Budeme čeliť dávno prebiehajúcim intrigám a postavám v maskách, čo nás budú chcieť oklamať.

Návštevy kráľovských dvorov, ktoré som prežila doteraz, nebudú nič v porovnaní s tým, čo je pred nami. Čaká nás nebezpečenstvo a dni dlhé a strašidelné ako tesáky vlkov, ktoré cárica Imperije tak zbožňuje.

Pri pohľade na roztrasené značky napísané ceruzkou, tiahnuce sa od jedného okraja zadnej strany obálky k druhému, mi po chrbte prešiel mráz pochybností a napadlo mi, či som si nevybrala zle.

S námahou som prehltna, odložila som knižku krstnej mamy a zalovila som hlbšie v kufri.

Posadila som sa naspäť na posteľ a prelistovala som papiere vo fascikli – v tom, ktorý mi Alessandra hodila do tváre, keď sme pred toľkými týždňami odchádzali z Potomacu. Po jej boku stál môj vyčerpaný chorý

otec, zrejme otrávený, a moje postavenie budúcej senešalky balansovalo na okraji noža. Ten fascikel však neobsahoval iba informácie o nápadníkoch, ktorých som už navštívila a ktorí na mňa stále čakajú. Bol to príbeh mojej cesty – odkiaľ som prišla a kam mám ešte zájsť.

Bertilak, princ, vojvoda z Exeteru. Prvorodený syn kráľa Anglandu, stálo na prvom liste. Korunný princ Anglandu, ktorý vyštudoval Oxford, bol hľbavý a múdry, no s hrôzou som zistila, že je takmer v ockovom veku.

Spis neobsahoval detaily o mojom skutočnom nápadníkovi – synovi princa Bertilaka, Bearovi. Spoznali sme sa, keď sa vydával za strážcu, a ja som sa doňho zaľúbila. Na ich podvod som prišla pred zrakom všetkých dvoranov a úplne ma ním ponížili.

Na Beara som sa už nehnevila. Urobil, čo musel, rovnako ako ja. No môj povzdych rozvrátil stránky, keď som prevrátila tú s jeho profilom.

Z ďalšieho listu sa do mňa zabodli Tordenove oči.

Keď mi Tordena na základe spisu prvý raz predstavil Perrault – jeho výšku, farbu vlasov a postavenie medzi synmi *kongeho* Alfödra – opýtala som sa ho, či mi predávajú koňa alebo predstavujú pytača. Teraz som však necítila pri pohľade na Tordenov portrét cynizmus ani hnev. Autorovi podobizne sa podarilo zachytiť odhodlanú hranatú čelusť, vážne ústa a zježené obočie.

S Tordenom po boku som sa cítila nespútaná ako šira obloha a pevná sťa zem. Neporaziteľná, s jasnou budúcnosťou pred sebou.

Vedela som, kam teraz mierim, no predstavy o budúcnosti ma naplňovali neistotou, ktorá ma nenechávala chladnou.

Prešla som palcom po Tordenovom portréte, stiahlo mi hrdlo a prevrátila som stránku na ďalší profil.

Reichsfürst Fritz von Neukatzelnbogen. Hnedé vlasy, hnedé oči, stredne vysoká postava. Vek: 27. Najstarší syn Herzoga Maximiliana z Imperije Jötne, Reichsfürst Territorije Schwarzwald.

Na liste bola dopísaná Perraultova poznámka: *mimoriadne schopný.*

„Dvadsaťsedem.“ Znova som pokrútila hlavou, aj keď v tomto prípade ma aspoň informovali o nápadníkovom veku.

S Langom sme sa vtedy zhrozili, že má tak veľa rokov, no zdalo sa mi, akoby odvtedy uplynula celá večnosť. V tom čase som sa ešte nazdávala, že mu záleží na tom, čo so mnou bude. Aj tak je to jedno. Nemierim do Schwarzwaldu, aby som našla lásku či manželku. Idem tam splniť misiu, pomôcť ľuďom vzoprieť sa krutej tyranke, o ktorej sa šepká a píše v príbehoch, čo si ma našli ešte v detstve.

Zahryzla som si do pery, premýšľala som o všetkom, čo mi o cárici a Imperiji prezradili Homér, Lang a Yu. O mešitách, kostoloch a chrámoch, ktoré zničila a zrovnala so zemou, o spálených knihách, o trestoch pre tých, čo sa opovážili ujsť z dedín, ktoré ovládala. O špiónoch a deťoch, ktoré vzala z rodín.

S námahou som preglgla a opäť som prevrátila stránku. Zvraštala som čelo a prezrela som si zvyšné profily nápadníkov. *Prinkipas Theodore, jediný syn déspoina Áphrosa a despótis Hephastios z Páfosu*, bol usmievajúci sa mladý muž s tmavými kučerami. Perrault pod jeho opis načmáral poznámku *záletník. Baltazaru Turchinu*, mladý princ z Korziky, hľadal siedmu manželku po tom, čo prvých šesť záhadne zahynulo alebo zmizlo. K jeho profilu dopísal Perrault jediné slovo – *hrôzostrašný*. Za ním nasledovali ďalší vojvodovia, baróni a iní šľachtici.

Toľko mužov, ktorých som mala navštíviť. Toľko ľudí, ktorých poverili úlohou, aby sa ubezpečili, že splním, čo mi bolo prikázané. Toľkí, čo mi klamali a využili moju bolesť vo svoj prospech.

Samota bola mojou starou známou, už som ju cítila. No nikdy ma neovládal takýto hnev.

Horel vo mne.

4

Bolo neskoro, keď mi ktosi zaklopal na dvere. „Selah?“ ozval sa Anjin hlas, tichý a napätý.

„Nie je zamknuté,“ zavolala som bez pohnutia.

Dvere sa s vrzgotom otvorili, do kajuty vošla Anja a prikrčila sa k mojej posteli. Mesačný svit z kruhového okienka jej sfarbil svetlé vlasy do strieborna.

„Nemôžem spať,“ zašepkala.

Prehltla som a premerala som si jej tvár, či v nej nenájdem otázku, prečo som odišla z večere tak skoro – otázky, na ktoré existujú nepríjemné odpovede a zahŕňajú pravdu o tom, ako trpko sa cítim. No žiadne som nenašla.

Možno bola príliš spokojná na to, aby o tom vôbec uvažovala.

„Nedá sa ti spať v hojdacej sieti?“ opýtala som sa.

Pokrútila hlavou. „V ich kajute je už teraz plno. A Jeanne je milá, ale...“ Odmlčala sa. „Myslím, že Cobie ma nemá rada. Vždy je ku mne nepríjemná.“

„Nuž, taká je ku všetkým.“

„K tebe je dobrá.“

„Nie je,“ zamračila som sa. Aj keď som sa na posádke stále hnevala, uvedomila som si, že voči Cobie nepociťujem takú silnú zlobu, a konečne som pochopila prečo: nikdy nepredstierala, že sme priateľky. Neusmievala sa a nesprávala sa, akoby jej na mne záležalo, kým poza môj chrbát spria-

dala plány ako zvyšok prítomných. Cobie bola od začiatku rovnaká a jej nemenné správanie ma utešovalo.

„Platia jej, aby na mňa nebola zlá,“ vyčerpane som sa na Anju usmiala. Potichu sa zachichotala a očami preletela po skrini na šaty, kufroch a posteli, ktorá bola pre jedného priveľká.

Vedela som, akú otázku má na jazyku.

Bola by som rada, keby som túžila po spoločnosti druhých. Chcela som sa cítiť opäť vo svojej koži.

No kajuty posádky už teraz praskali vo švíkoch. Či už som sa chcela podeliť o izbu, alebo sa utápať v žiali sama, nezáležalo na tom.

„Chceš tu prespať?“ donútila som sa opýtať.

„Áno, prosím,“ vyhlkla Anja a energicky prikývla. Preplazila sa cez prešivanú deku, zakryla sa prikrývkou a skrútila sa chrptom k stene. Vzdychla a zatvorila oči.

„Lepšie?“ usmiala som sa meravo.

„Akoby som bola znova doma,“ odvetila pošecky.

V hrdle mi navrela hrča.

V malej posteli sme nemali dosť miesta na rozvaľovanie sa, aj keď sme sa k sebe netlačili o nič viac než v jej izbe v Asgarde.

No inak to ničím nepripomínalo noci, ktoré sme trávili u nej doma.

Nechýbal mi Alfödr ani jeho pravidlá. Anja sa však rozhodla opustiť svojho adoptívneho otca z vlastnej vôle a ušla ruka v ruke so Skopom. Keď zajtra vstanem, v kuchyni ma nebude čakať Torden, a Anja svojím rozhodnutím zmenšila moju nádej vrátiť sa domov za ockom, ktorého som musela opustiť.

Dokonca aj potme sa Anji podarilo vyčítať mi z tváre, nad čím premýšľam.

Zahryzla si do pery. „Chcela som, aby si sa stala mojou sestrou.“

„Chcela som byť tvojou sestrou,“ odvetila som. Myslela som to vážne, no tie slová ma boleli.

„Aj tak som rada, že som tu.“ Stisla mi ruku. „Nemôžem uveriť, že môžem byť so Skopom. Na tak dlho, ako budeme chcieť.“ Z tváre jej vyžarovala radosť.

Aj mňa tešilo, že je tu. V bezpečí, s nami. No aj keď som sa za to hanbila, jej šťastie bolo ako soľ v rane, ktorá sa ešte nezacelila.

Nebolo spravodlivé, no ani pravdivé, že Anja si zaslúžila svoj šťastný koniec na úkor môjho. Mohol za to jej otec.

Nebolo však fér, že jej šťastie zaberalo toľko vzduchu, kým ja som sa nevládala nadýchnuť pri oplakávaní toho, čo som stratila. Nebolo spravodlivé, že som o Tordena prišla tak rýchlo po tom, čo som ho konečne našla.

Vnímala som, že sa vyhýbam Anji a ostatným, a hľadám si skrýše. Plavili sme sa cez studené more a na štvrtý deň od odchodu z Norge sme vstúpili do Kanála, do zálivu s názvom Jade Bight. Bolo to ponuré miesto, bahenné plytčiny a sivé pláže pôsobili v ostrom svetle chladne a pusto, ale moja závisť zostávala stále škaredšia. Bolelo ma to a cítila som, že aj Anju zraňovalo, vždy keď som ju so Skopom zanechala pri stole a utiekla od nich do našej izby.

Anja si toho toľko vytrpela, nechcela som jej upierať radosť. Vedela som, že ona by mi ju nezazlievala, keby sme si vymenili miesta, no vďaka tomu vedomiu som sa cítila ešte horšie.

Nedalo sa s tým nič robiť, bola som jednoducho iná ako ona. Nebola som bojovníčka.

Sklamala ma vlastná slabosť, no vyhýbanie sa ostatným zostalo mojou jedinou stratégiou, takže na palube *Osudu* som nikdy neobsedela na jednom mieste. Namiesto toho, aby som jedla s ostatnými, som umývala riad. Zaneprázdňovala som sa vo svojej neveľkej záhradke s kvetináčmi a malými sudmi, len aby som sa k nim nemusela pridať, keď sme sa na palube ocitli všetci naraz. Ak som si počas dňa chcela oddýchnuť, ne-

uchýlila som sa do izby, o ktorú som sa teraz delila s Anjou – vyliezla som do strážneho koša s Cobie a nechala som sa utešovať jej spoľahlivou úprimnou ostrosťou.

Keď sme zdvihli kotvy, keď som začala navštevovať kráľovské dvory, keď som sa prvý raz zamyslela nad úlohou, ktorú mi Alessandra pridělila, cítila som sa ako bábka. Ako kráska, ktorá sa vydala hľadať svojho princa, veľkolepý symbol na proxe našej lode, dievča s hviezdami v očiach a črievičkami na nohách.

No krásneho princa som nechala za sebou a hviezdy v mojich očiach zhasli.

Cítila som sa príliš zničená na to, aby som bola aj naďalej niečí symbol. Na tom však nezáležalo. Aj tak som túžila byť viac než symbol.

Zaumienila som si, že kým neprídem na to, čo to vlastne znamená – teda kým alebo čím chcem presne byť –, budem sa skrývať v strážnom koši v spoločnosti Cobie.

Sledovali sme brehy Kanála a potom rieky Reyn, do ktorej sme vošli. Tá sa kľukatila po spodku údolia, ktoré bolo podľa Cobiiných slov v minulosti zalesnené. Pokúsila som sa predstaviť si, ako asi vyzeralo – hlboké zelené lesy pokrývajúce kopce plné tajomstiev a bezpečných útočísk.

Brehy, ktoré sme míňali teraz, však lemovali základne pre vojakov v sivých uniformách a holé pne po vyrúbaní stromov. Po absolútnej prázdnote boli rozsypané starostlivo ohradené dediny. Neprešli sme okolo nijakých osamelých chatrčí či zablúdcov, ktorí by táborili sami.

Ako sme prechádzali po okraji cáricinho teritória, nestretli sme sa so žiadnymi hrôzami, ktorými sa preslávila. No pri pohľade na bezútešné osady a smutné zvyšky lesov nebolo možné nevšimnúť si, o čo tento kraj prišiel.

Nebolo možné hľadiet na tú pustatinu a nepomyslieť na to, čo nás asi čaká hlbšie na území Imperije.

„Len aby ste vedeli, s Willom sme s tým nemali nič spoločné,“ ozvala sa zrazu Cobie asi týždeň po našom úteku z Asgardu. „Vedeli sme o spri-

sahaní, ale nepomáhali sme. Postarala som sa iba o to, aby sa *Osud* vrátil z Odense.“

Prikývla som.

„Potrebovali sme sa nutne zamestnať, takže keď Lang prezradil posádke, že loď pašuje náklad, neodišli sme.“ Poryv vetra jej nadvihol tmavé vlasy z pliec a ona si zastrčila spleť prameňov za ucho. „Povedal nám, že jediné pravidlo, ktoré musíme dodržiavať, je to, aby sme sa nepreriekli pred Perraultom a Džejdžejom. A, samozrejme, pred vami.“

„Samozrejme,“ zopakovala som duto a sťažka som preglgla. „Vedel o tom ešte niekto?“

Cobie prikývla. „Yasumaro a Jeanne na tom boli rovnako ako ja a Will. Vedeli o tom, ale prevažne sa do toho nepletli.“ Odmlčala sa. „*Cela ne me concerne pas,*“ opakovala Jeanne.“

Nič mi do toho nie je.

Prikývla som a v duchu som uvažovala nad zvyškom posádky. Lang. Yu. Homér. Andersen. Višnu. Basile. Skop. Tí všetci konali poza môj chrbát.

Zahryzla som si do pery. „Prečo mi o tom jednoducho nepovedal?“ opýtala som sa.

„Nepoznali sme vás,“ odvetila Cobie. „A len čo sme vás spoznali, Lang si zrejme pomyslel, že pre vás bude najbezpečnejšie, ak nebudete o ničom vedieť. Aj bez toho ste kráčali do neznáma. Chcel vás ochrániť.“

Tam je naše miesto, povedal mi raz Lang. *Vždy budeme stáť medzi vami a tými, čo by vám chceli ublížiť.*

Závidela som mu jeho istotu.

Pokračovali sme v plavbe, míňali sme nábregie rieky. Obloha nad našimi hlavami nebola žiarivomodrá ako v Norege či svetloružová ako v Anglande – bola žltosivá ako síra. Slnko svietilo vysoko na nebi a jeho ostré lúče dopadali na pustú zem medzi vyrúbanými kmeňmi. „Prečo vyrúbali toľko lesov?“ vyzvedala som.

„Myslím, že to majú na svedomí cáricini vojaci,“ odvetila Cobie a zamúrila do nemilosrdného slnka. „Ona a jej vlky si po dobytí Deutschlandu nárokovali na všetko drevo.“

Znova som si predstavila, ako museli vyzerat' tunajšie lesy – tichý pokojný domov pre zvieratá a tých, čo uprednostňovali samotu. „A nenechali tak nijaké miesto na úkryt.“

Cobie nadvihla jedno obočie. „Vždy sa dá niekam schovať, Selah.“ Kývla významne bradou na nás dve, vysoko nad palubou v strážnom koši.

„Ja sa neschovávam,“ bránila som sa.

„Dokážte to.“

„Dobre,“ odsekla som.

Cobie mala pravdu. Nastal čas čeliť ostatným.

Zliezla som po povrazovom rebríku, obišla som Yasumara, ktorý stál pri kormidle a upieral na mňa spýtavý pohľad, a zamierila som do Homérovej kajuty, lebo predtým som si všimla, že do nej zvolal Andersena, Yua a Langa. Na stretnutie by im postačila aj Langova kajuta, ale náš navigátor vzbudzoval dôveru – železnú istotu, o ktorú sa zrejme opierali aj ostatní.

Nechcela som si to priznať, ale Homér mi chýbal. Všetci mi chýbali. Chcela som prekonať svoj hnev a krivdu a prezradiť im, čo viem: že v *burg* Katz sa už pohli figúrky a možno to má niečo do činenia so vzbúrou.

Oni mi napokon prezradili pravdu, takže by som mala urobiť to isté. Tým sa vyrovná pôda pod našimi nohami a môžeme začať od začiatku.

Napriek tomu som zastala priamo pred dverami do navigátorovej kajuty, zhlboka som sa nadýchla a až potom som vošla.

Homér, Lang, Yu a Andersen stáli nad mapou na Homérovom stole s vážnymi tvármi.

Lang sa vystrel, keď som vstúpila, premeral si ma tmavými očami, akoby ma chcel okradnúť, a na tvári sa mu usadil zvláštne nestrážžený

výraz. Nanovo som si uvedomila, o koľko je mladší od Yua či Homéra. Aký nepripravený si mohol pripadať v porovnaní s ostatnými, ktorí zažili a urobili viac.

Prstami som prešla po kľukatej ceste z Anglandu do Norge a odtiaľ som pokračovala cez more do Kanála a rieky Reyn. Keby bola naša mapa čarovná, možno by sme sa na nej zjavili, jediná loď na modrej čiarike, asi tucet votrelcov pripravených napadnúť sivú masu v jadre.

„Selah,“ zaškrípala Homér ako štrk, „čo potrebujete?“ Ak sa starší muž cítil neisto, nedával to najavo.

Preglgla som. „Niečo nové?“ opýtala som sa. „Nejaké čerstvé stopy?“

Yu pokrútil hlavou. „Žiadne nové informácie.“ Znel vyrovnané, ale za jeho slovami sa skrývalo sklamanie.

Zrazu ma obľiala vlna súcitu. Neprekvapovalo ma, ako vyčerpane a strhane vyzerajú. Snažili sa pomôcť *waldleute*, ale bolo toho málo, čoho sa mohli chytiť.

Dúfala som, že to zmením.

Pristúpila som bližšie k stolu. „Mám nápad.“ Andersen sa rozžiariť.

„Privítame akékoľvek návrhy, budúca senešalka,“ odvetil Lang a priateľsky prikývol. Takmer pritom neodtrhol zrak od mapy ani na mňa nepozrel.

Aké veľkorysé, chcela som zašomrať, no ak sa budem správať detinsky, nebudú ma počúvať.

„Čo ak by sme sa skontaktovali s *waldleute* prostredníctvom môjho rádia?“ opýtala som sa. „Keby sme sa s nimi spojili, skôr ako dorazíme do Schwarzwaldu, možno ušetríme čas. Azda by sa nám podarilo odísť, prv než uplynú stanovené dva týždne – mohli by sme vymyslieť nejakú výhovorku, prečo sa potrebujeme vrátiť domov skôr.“

Niko chvilu neprehovoril. Muži si vymenili pohľady, všetci pôsobili, akoby starostlivo zvažovali slová. Yu sa tváril ešte prísnejšie než zvyčajne a Andersen zvädnuto – klesli mu plecica a ovisli vlasy.

Hovorila som príliš dychtivo? Vyznela som napriek všetkému detinsky?

„Čo je?“ zháčila som sa napokon.

„Nepoznáme frekvenciu, pomocou ktorej by sme sa spojili s *waldleuten*,“ vyhlásil vždy vecný Yu.

„No,“ začala som, ale hneď som sa odmlčala, lebo som netušila, ako mám vysvetliť, čo som si nechtiac vypočula.

Homér ma však predbehol. „Yu sa snaží povedať, že už sme to skúšali.“ Hľadel na mňa jasnými očami, ruky s prešedivenými chlpmi si zložil na hrudi. „Včera alebo predvčerom.“

„Vy ste už...?“ Poobzerala som sa zamračene po kajute. „Máte tu vysielачku?“ Pohľadom som zmätene preskakovala z jedného muža na druhého. Andersen sklonil hlavu, zrazu pripomínal malého Džejdžeja.

Lang podišiel k Homérovej knižnici, vzal z nej malý čierny predmet a podržal mi ho pred očami. „Naša rozviedka nás pred niekoľkými dňami upozornila, že pôjdeme okolo vysielacej veže, takže sme si požičali vaše rádio,“ vysvetlil opatrne. „Pokúsili sme sa kontaktovať *waldleute*, no nepodarilo sa nám nadviazať s nimi spojenie.“

V ruke držal moje rádio.

„Vy...“ Pokrútila som hlavou. „Vy ste vstúpili do mojej izby?“

Lang neodpovedal.

„Prehľadali ste mi veci?“ zvýšila som hlas.

„Vaša knižka ležala na posteli.“ Zahryzol si do pery. „Nemyslel som, že budete proti.“

„Samozrejme, že nie som proti. Veď som tu, aby som vám ho ponúkla.“ Môj hnev sa stupňoval. „No akým právom mi beriete veci bez môjho vedomia?“

„Konfiškácia cudzích prostriedkov je v čase vojny bežná záležitosť,“ ozval sa Homér jemne.

„Ibaže ja sa vám nezodpovedám!“ odsekla som.

Andersen si stisol koreň nosa. „Vravel som vám, že jej o tom máme povedať,“ zamrmal a boli to jeho prvé slová, odkedy som vstúpila do kajuty.

„Áno, mali ste mi o tom povedať.“ Vytrhla som rádio z Langovej ruky a obrátila som sa na odchod.

„Urobíte najlepšie, ak ho zatiaľ nebudete používať,“ prehovoril Homér k môjmu chrbtu.

Otočila som sa a zagánila naňho. Rádio predstavovalo jediné spojenie s mojou krstnou mamou a vďaka nej som získavala informácie o ockovi. „Prečo?“

„Je možné, že Imperija by mohla využiť akýkoľvek signál, ktorý vaše rádio vyšle alebo prijme, aby zistila, kde sa nachádzame.“

„Ale vy ste ho použili,“ zahabkala som.

Yu pokrčil plecami. „Zvážili sme riziká.“

„Áno, zvážili,“ odvrkla som, „ale ja nie.“

„My...“ skúsil to Lang znova, no ihneď sa odmlčal. Tváril sa previnilo, ale už nič nedodal.

Bolo toho na mňa priveľa. Už niekoľko dní mi v žilách vrela krv, bubla-
la, kypela. Teraz mi hučala až v ušiach, rozpálená čerstvým hnevom.

Prišla som za nimi v dobrej viere a s cennou informáciou. No opäť sa ku mne zachovali ako k dieťaťu. Ako k bábke. Stále ma vnímajú len ako zásterku, pod ktorou odvádzajú skutočnú prácu v zákulisí.

Nič im nepoviem. Oľutujú, že mi neverili. A tentoraz je mi jedno, čo nás to bude stáť.

Dvere Homérovej kajuty zaduneli ako výstrel, keď som ich prudko otvorila, a narazili pritom do protifahej steny. Ďalšia rana nasledovala, keď som ich za sebou zabuchla.

„Selah!“ zavolal za mnou Lang. Bežal za mnou dole schodmi vedúcimi do nákladného priestoru. „Selah, počkajte!“

Chytil ma za ruku, ale ja som mu ju hneď vytrhla. „Už to nikdy neurobite, Lang. Už nikdy, nikdy mi nenarušte súkromie.“ Srdce mi bilo

opreteký. Čo ak zazrel niečo, čo by som nechcela, aby videl? Čo keby som si na zadnú stranu obálky knižky od krstnej mamy značila čosi osobnejšie než uplynulé dni?

„Máte pravdu. Ospravedlňujem sa.“ Lang úprimne pokrútil hlavou. „Je mi to ľúto, Selah. Už to nikdy neurobím.“

Keby za mnou prišli, pomohla by som im. Prezradila by som im, ako sa spojiť s *waldleute*, kým by sme boli v dosahu vysielacej veže.

Začala som zuby. „Presne tak. Neurobíte. Lebo odteraz si začnem zamýkať dvere.“

„To ja nikdy nespravím.“ Langovi preskočil hlas.

Odmĺčala som sa. „Čože?“

„Ja si pred vami dvere nikdy nezamknem,“ odvetil potichu. Pristúpil ku mne o krok, dva bližšie – dával si pozor, nech nemám pocit, že ma chytil do pasce medzi svoje telo a stenu. Stál však dostatočne blízko na to, aby som vnímala jeho prítomnosť a počula jeho neistý prerývaný dych. Cítila z jeho pokožky vôňu soli – voňal ako pot, ako oceán. „Nemal som právo narušiť vaše súkromie, ale vy si môžete nárokovať na moje. Hocikedy, keď sa tak rozhodnete.“

Vystrčila som bradu. Prebodával ma tmavými očami.

„Znamená to, že ma zahrniete do svojho plánu?“ opýtala som sa rozhodvne. „Prezradíte mi, čo plánujete? Zapojíte ma?“

„Nie je...“ nedopovedal Lang, odstúpil a opäť pokrútil hlavou. Čarovná chvíľka pominula. „Selah, nechcem, aby ste sa do toho zaplietli viac, než musíte. Nie je to bezpečné.“

Zahryzla som si do pery a neuhla pohľadom.

Nič sa nezmenilo. Preňho som bola stále dieťa. Výhra, ktorú treba chrániť.

Odvrátila som sa a bez slov som odpochovala.

5

V priebehu nasledujúcich dvoch dní som prešla okolo Langových zatvorených dverí aj tucetkrát. Energicky som pochodovala ďalej, nezastavila som sa, aby som sa presvedčila, či sa pod mojím dotykom naozaj otvorila, ako tvrdil.

Hnevala som sa. Neverila som mu. Nechcela som prijať jeho obeť založenú na pociate previnenia, nech už tým myslel čokoľvek, a tak som si držala odstup. No ako sme sa blížili ku kráľovskému dvoru vo Schwarzwalde, Perraultovi sa viac vyhýbať nedalo.

„Prezreli ste si profil tretieho nápadníka?“ opýtal sa ma jedného dňa pri večeri.

„Áno.“ Postavila som do drezu hrniec od polievky, ktorý som niesla.

Perrault sa na mňa s úľavou usmial, ale keď si všimol môj nezaujatý výraz, skúsil to inak.

„Neposkytli nám veľa detailov o *fürstovej* povahe či záujmoch,“ vyhlásil takmer sprisahanecky a nasledoval ma do kuchyne ako pes. „Len čo dorazíme do *burg* Katz a zhodnotím tamojší dvor, musím vám dvom vymyslieť program. Uvidíme, či ma kopne múza.“

Bolo nesmierne hlúpe takto sa o tom rozprávať. Opustila som Tordena a rovnako som za sebou zanechala i tú časť cesty, keď sme medzi sebou predstierali, že mi záleží na tom, o koho priazeň sa uchádzam.

„Urobte to, čo uznáte za najlepšie, Perrault,“ odvetila som vyčerpane a odvrátila som sa k drezu.

„Selah.“ Zrazu znel, akoby vytriezvel. „Prestaňte. Sadnite si. O chvíľu sa ocitneme na prahu *burg* Katz a ja sa s vami potrebujem pohovárať.“

Jeho vážny hlas a vrásky starostí, ktoré mu skrivilili tvár, ma donútili stuhnúť na mieste. Preglgla som a utrela som si ruky do zástery. „Dobre.“

Posádka sa trochu utíšila, keď som sa posadila za stôl oproti Perraultovi. Uplynuli dni – týždne –, odkedy som tu s nimi sedela naposledy. Pristavila som sa pohľadom na Skopovi, ale ihneď som sa odvrátila.

Perrault našpúlil pery, uprel na mňa vážne tmavé oči a zopäl pred sebou ruky. „Plavíme sa do Imperije, Selah. Musíte sa pripraviť.“

Takmer som odsekla: *Ach, nazdávala som sa, že postačí, ak budem sama sebou!* Najradšej by som mu napľula do tváre.

Trávim priveľa času s Cobie, napadlo mi.

No za to, že sa mi priostril jazyk, nemohla Cobie. Mohol za to hnev, dar od tých, ktorí mi klamali do tváre a pracovali poza môj chrbát. Cobie sa však na tom podvode nepodieľala a vtom som si prvý raz uvedomila, že ani Perrault.

Hoci nebol žiadne neviniatko, vždy bol priamočiary v tom, čo odo mňa požadoval.

Vzdychla som. „Tak hovorte,“ riekla som potichu a vážne. Takýto tón som si zvyčajne vyhradzovala pre mníšky, ktoré ma učili, keď som vyras-tala. „Povedzte mi, čo potrebujem vedieť.“

Zdalo sa, že keď prehovoril, zvyšok posádky sa stiahol do kútov ku-chyne, mimo svätožiary z lampášov, ktoré ma s Perraultom obklopovali.

„Musíte pochopiť,“ spustil, „že zákony Imperije sťažujú otvorený pre-nos informácií. To, čo sa stane na jednom okraji cárícinho územia, je rovnako ako pre nás zvonku úplná záhada pre zvyšok krajiny. Neexistujú spisovatelia či noviny, ktoré by dokumentovali, čo sa deje za hranicami Imperije. Toto,“ preplietol si prsty pevnejšie, „sú jediné informácie, ktoré mám.“

„Rozumiem.“

„Dobre.“ Perrault sa mierne naklonil dopredu. „Prvé pravidlo už poznáte: žiadne knihy. Hoci cárica vydáva svoju propagandu, ako som povedal, v Imperiji neexistujú nijaké nezávislé vydavateľstvá, ktoré by otvorene fungovali. Nenájdu sa dokonca ani v Schwarzwalde, čiže na okraji, kde sa pravidlá dodržiavajú možno o čosi uvoľnenejšie. Sľúbte mi, že svoju rozprávkovú knižku necháte na palube.“

„Sľubujem,“ odvetila som bez zaváhania.

Už len pri predstave, ako nechám knižku na lodi, ma pichlo pri srdci, no hrdinky z rozprávok ma naučili dôverovať uváženým radám.

„Druhé pravidlo sa odvíja od prvého: žiadne neschválené umenie,“ pokračoval Perrault. „Cárica si dáva vyhotoviť umenie, ktoré oslavuje veľkoleposť Imperije, ale všetky diela, čo podkopávajú jej svetonázor, sú zakázané – a nie vždy je jasné, čo sa považuje za podkopávanie,“ vysvetľoval opatrne. Bledé čelo sa mu skrivilo od zamyslenia. „Radil by som vám, aby ste nevytvárali umenie v nijakej forme a ani o ňom nehovorili. Žiadne maľovanie, kreslenie, spievanie či hranie na hudobnom nástroji. Cáricini prívrženci sa dokonca obliekajú do sivej, aby vyjadrili podporu jej vláde. Znova musím pripomenúť, že na hranici budú štandardy azda uvoľnenejšie, ale neviem predvídať ako veľmi.“

„Nie som umelkyňa,“ zneistela som. „Neviem spievať, kresliť ani hrať na nástroj.“

„Nikdy som si nemyslel, že by sa mi z nedostatku zručností mohlo takto uľaviť,“ poznamenal Perrault so štipkou niekdajšej nadutosti a pomasíroval si spánky. „Tretie pravidlo zakazuje akékoľvek náboženské praktiky.“ Odmlčal sa. „Pochybujem, že by prinieslo ovocie, keby som vás požiadal úplne sa prestať modliť, a okrem toho sa domnievam, že ani nemusíte. No žiadam vás, aby ste sa modlili iba v duchu – pre vaše bezpečie a aj pre bezpečie všetkých, čo s vami pocestujú.“

Znova som nezaváhala.

„Dobre.“

Perrault mi na hlase musel pobadať úprimnosť, lebo do líc mu trochu vstúpila farba a povolil aj zovretie prstov. „Posledné pravidlo,“ pokračoval, „sa týka jazykovej jednoty. Cárca chce vo svojej ríši dosiahnuť jednotnú kultúru a podľa nej je preto nevyhnutné dorozumievať sa iba v jötunčine. Viete, že keď dobýva krajiny, láme ich pozdĺž neprirodených línií a naschvál neberie ohľad na historické či kultúrne hranice. Ku koncu pretvárania ich identít tieto *teritorije* dokonca premenuje. Na dvore sa bude v súlade s touto ideológiou hovoriť po jötunsky a vy sa budete zo všetkých síl vyhýbať prešľapom. Hovoriť budete po anglicky a ja na seba prevezmem úlohu vášho tlmočníka.“

Prikývla som. „Takže sa nemám prerieknuť a nazvať Deutschland Deutschlandom,“ poznamenala som odľahčene a sklopila som zrak k rukám.

„Presne tak,“ súhlasil Perrault tak energicky, až som sa odtiahla. „Pre potreby našej cesty, ktoré sa podľa mňa aj tak obmedzujú iba na to, aby sme vás ochránili, sa táto krajina volá Schwarzwald.“ Keď som zdvihla pohľad, tmavé oči mal plné obáv a znepokojene vraštil obočie. „Prosím, budúca senešalka. Dajte si pozor.“

Kam zmizol ten pohľadavý priateľ mojej nevlastnej mamy, s ktorým som sa zoznámila v Potomacu deň pred odchodom? Kam sa podel protokolárny úradník, ktorého znechucovalo moje spoločenské správanie pri stole, ktorý ma zahnal do kúta a skritizoval vo Winchestri, keď si myslel, že mu chcem narušiť plány rýchlymi zás nubami?

Uvažovala som, či mu na mne začalo záležať náhodou.

Uvažovala som, či to ľutuje.

„Budte nezaujímavá,“ dodal napokon, „a možno nám táto návšteva prejde bez povšimnutia. Dodržujte dva týždne tieto pravidlá, s gráciou prijmite Fritzov návrh na sobáš a môj náprotivok zo Schwarzwaldu – nech už nás tam v mene vojvodu pozval akýkoľvek príživník s nízkym postavením – na vás zabudne, len čo mu zídete z očí.“